

DOMNICA POP

Chei de aramă

Haikuuri

eLiteratura

CHEI DE ARAMĂ

Haikuuri de Domnica Pop

DOMNICA POP

CHEI DE ARAMĂ

Haikuuri

*Această carte se publică în cadrul
Proiectului eLiteratura, în format electronic
și tipărit.*

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei: *Rodie*, pictură din China secolelor XIII–XIV. Sursa:

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Pomegranate_LACMA_M.81.61.5.jpg

© 2018 eLiteratura

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-001-055-5

Ediția digitală a acestui volum se poate accesa la linkul:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-001-056-2>

*Pentru mai multe informații privind această carte, adresați-vă editurii
eLiteratura: info@eLiteratura.com.ro sau info@ePublishers.info.*

www.eLiteratura.com.ro

www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, DOMNICA

Chei de aramă : haikuuri / Domnica Pop. – București : eLiteratura, 2018

ISBN 978-606-001-055-5

821.135.1

俳句

黄銅の鍵

*

Toată trăirea,
în manuscrisul mării:
o plajă goală.

*

Amintiri de lut –
apă în cana de fier,
aer cald de lemn...

*

Lebădă mută,
dincolo de tăcere –
bunica-n beznă.

*

Scurte întâlniri;
pe inelar doar cercul,
ceștii de cafea.

*

Clepsidră-ntoarsă;
în nisipul curgător,
viitor incert...

*

Valoarea de-a fi
sided al perlelor vii,
ascuns în adânc.

*

Spicele de grâu,
un balsam de lumină
țâșnind din pământ.

*

Graba i-a cuprins;
agitate-ntre poduri,
apa și cerul.

*

Stea împietrită,
biografia de om –
bolovan gemând.

*

Mirajul vieții,
asumarea curgerii –
apa, în orice...

*

La optzeci de ani,
plantând un brad argintiu –
disc arzând, rotit...

*

Absentez aici –
cerul coboară în noi,
îi sorbim zborul...

*

Eternitatea –
pas dupa pas, agale,
pe calea undei.

*

Amenințarea;
împrejmuită zdravăn,
de copilul meu.

*

Vizionarul,
ghiocel în zăpadă
animă creșteri...

*

Dealul în verde;
deasupra lui, soarele
se asortează.

*

Obstacolul greu;
câte o avalanșă –
un corb în auz...

*

Vorbele tale,
urcă luna în ceruri –
sub insomnie...

*

Cel mai simplu imn,
vremea copilăriei –
rugă fără somn.

*

Veniri și plecări;
curgerea timpurilor –
ceasul din gară...

*

O rugăciune;
sufletul spart în cioburi
sub Chipul cioplit...

*

În istorie –
grohotiș de cuvinte
intrate-n ecou...

*

În biserică,
aerul, inefabil –
mișcă icoane...

*

De atâta dor,
cuvinte nerostite –
păsări moarte-n lan...

*

Cât încă e zi,
nu dau pe noaptea ce vine –
nici măcar un ban.

*

Îndrăgostită;
o, Pithia, într-un parc,
citește fața-mi...

*

Mamă ea va fi –
crește un nufăr plăpând,
rodnicind fiori.

*

Albă narcisă;
coala mea de hârtie,
emană parfum.

*

Destinul în alb;
săniile trase de cai –
pașii, prin linii...

*

În noiembrie
soarele, rar, tot mai rar,
scoate moneda...

*

După iubire,
gura e un clopot mut –
lung dangăt intern.

*

Pomii, tot mai rari –
pe străzile înguste,
trecători grăbiți...

*

Mintea de copil –
extensie divină,
Big Bang terestru!

*

Singurătatea –
nu are importanță
cât e soare-n cer.

*

Frescă umană;
poet dedublându-se,
în mâinile lor.

*

Luciul lacului –
privire-ndelungată,
sălcii în sărut...

*

Fără diplomă,
un simplu copil, naiv –
întrebări grele...

*

Lumina zilei –
soarele, o cascadă
pe propriul altar.

*

Te-am văzut din nou,
ceață în plină vară;
vorbe de-o noapte.

*

Plină de riduri,
furișându-se-n oglinzi;
ochi lucind încă...

*

Luciul oglinzii;
în capcana timpului,
vorbind cu apa...

*

Sub pământuri, sfori,
rădăcinile mele –
tot neamul de lut.

*

Nici măcar un semn;
așteptare firavă
și ore de plumb.

*

Când ești departe,
ziua e hașurată –
poartă de-nchisori.

*

Te-am văzut, și-apoi
noapte-am tresărit în somn;
mi-ai ascuns visul.

*

Când va apune,
cum va vibra lumina
în ultima zi?

*

Isus judecat
de oamenii planetei
stinse-n Univers.

*

Curtea pustie:
leagănul copilului
și un porumbel.

*

În noua carte
și-a răsădit inima –
eliberând-o.

*

Îmi arăți luna;
trece-o stea căzătoare
printre degete...

*

Nisip în palmă;
linia destinului
nu se mai vede.

*

Soarele arzând;
martorul înflăcărat
stă-n rugul aprins.

*

Prenumele tău –
o sabie despicând,
singurătatea.

*

Din cauza ta,
haikuuri matinale –
stele – iscoade...

*

Aprins în minte –
sărutul tău înalță
val în inimă...

*

Pe tabla de șah,
numai albul și negrul;
evadări în vid.

*

Printre amintiri,
mereu o ușă-nchisă;
muzeu de trădări.

*

Fierul din sânge,
pe sabia romană –
sfințindu-i fierul...

*

Printre râsete,
viața în orfelinat –
râu inundător.

*

Copilăria;
crește timpul zilei cât
Calea Lactee...

*

Iarna pomii-s goi,
leagănul din nuc – copil
alb, convalescent.

*

Cum poate crește,
un munte – melcul ieșind
din cochilie?

*

Din spuma mării,
pe tâlcurile plajei
urcă-Afrodită

*

Îmbrățișare;
partea ei cea mai de preț
zboară în soare.

*

Pe cruce, lacrimi
resemnând întristarea:
florile-atârând.

*

Spiritul larvei
într-un fir de mătase –
aureola...

*

Propriul caracter,
cărări împotmolite
în necunoscut.

*

Arbori arămii,
la fereastra camerei –
își ard trecutul.

*

Țărm plin de alge;
plajă strivită de scoici,
oameni de nisip...

*

Mă aud, copil;
în plină noapte dispar
lansând corăbii.

*

Gura e mută;
cuvinte-ghilotină
pun capăt listei.

*

Vin dintr-o lume,
necunoscută – sosind
tot timpul altfel.

*

Gustul iubirii,
și apoi dependența –
dulce otravă...

*

Secrete-ntâlniri;
chiar fizica iubirii
trosnește în gol...

*

După mângâieri –
în ceasurile nopții
sar puii de cerb.

*

Sunt femeie rac;
viața-i înaintea mea,
dar și în spate.

*

Din ceară în cer,
flacăra lumânării:
fumul, mirosul...

*

Gazela cu răni
galopând prin pădure –
suflet în sevraj...

*

Prima iubire;
o pasăre-n cioc duce
copilăria...

*

Prin sufletul meu,
trece o îndreptare –
câinii, de pază.

*

Gândul cel negru,
văzând un porumbel alb,
se răzgândește.

*

Chiar nu mă cunosc;
în ochi – soare; inima-n
eclipsă, mereu...

*

Complex de gânduri;
în simplele cuvinte
cum să-l oglindești?

*

În biserică –
fără deosebire –
lumea în genunchi.

*

Adunăm anii –
cifră cu cifră, mereu
îmbrățișându-i.

*

La o mansardă,
filozoful nihilist –
lumea lui, mai jos....

*

Nu fastuoase,
doar fragile – flămânde
cresc speranțele-mi...

*

În drum spre casă;
sus luna forfecată –
o moară de vânt...

*

Poezia mea,
în singurătatea gri –
floare de nalbă...

*

Scriu pe nisipuri
numele prietenei
intrate-n deșert...

*

Lumina lunii;
manechinu-n vitrină,
râde la mine.

*

De spini și de țepi –
îmi curăț cărarea
acuzatoare...

*

Sufletu-mi ia foc;
îngerul meu păzitor –
fluviu de apă...

*

Trupul fecioarei,
rodia rubinelor –
aroma nopții...

*

Clepsidra în geam;
crește dune de-amintiri
ploaia de-afară.

*

Pe pânza vibrând,
inima pictorului –
deschisă poartă.

*

În octombrie,
topindu-se în sine,
dealul cel verde.

*

La nașterea sa,
copilul nalță spațiu
contra timpului.

*

Val de tristețe;
sufletul din cenușă
modelează foc...

*

Cerșetorul orb
se-aliază cu cerul
când vine noaptea.

*

Păianjen țesând
efemerul: acesta-i
ritmul unui ceas.

*

Fluvii de apă
în jurnalul unei vieți –
fântâni secate...

*

La ruletă-apar
câștigurile verii:
fructele toamnei...

*

Procesiune;
bunica pășind, cu-ai săi
pași mici, murmurând.

*

Râuri de lună
în scurte nopți de vară,
scăldate-n lapte.

*

Roata timpului –
ferită de iluzii,
străbate lumea...

*

La despărțire;
o globulă de sânge
fierbe inima...

*

Patimile rup
tranșee lungi în suflet –
pline cu fluturi.

*

Solemnitate –
ziua face loc nopții,
renunțând la tot.

*

Tot în pericol
de-a pierde pe cineva;
minune phoenix...

*

Ficși, înspre stele –
ochii de sub țărână;
iluminare...

*

Pășesc desculță –
călcată-n picioare mi-e
fidela umbră.

*

Coadă cometei,
strălucind ca un fior –
noi, efervescenti.

*

Luna de pe cer
nu se deosebește
de luna din lac.

*

Fără foc sau fum –
turla bisericii e
horn de păcate.

*

Tineretea mea –
suspina în corăbii
melancolia.

*

Labirint de cruci;
sufletele pierdute –
stele, candelă...

*

Mână în mână
contemplăm o cascadă;
șuvoi în suflet.

*

Pâlcul norilor:
arcuit, schimbător – ca
viața omului.

*

Punctul răsărit
între două despărțiri
ascute – gheară...

*

Puntea hârtiei –
picătura de sânge,
e urma mea.

*

Zi de odihnă;
bisericile brodând,
liturghiile...

*

Arta Feng Shui – pe
o carapace veche
doar nouă semne.

*

Timp al grației –
după șaiszeci de ani,
să iubești încă...

*

Sub o icoană,
opaițul sângerând;
rana-ngenunchind...

*

Țigara arzând;
fumul se împrăștie –
gândul la tine...

*

Aceasta sunt eu –
iau forma literelor,
intru în ele....

*

Copaci străjuind;
unii vor ajunge-n foc,
jertfă, celorlalți...

*

De-atâta vară,
mi-e sufletul auriu –
ochii, și mai verzi...

*

Privesc ninsoarea;
îmi bate în inimă
de liniștea grea.

*

Pe banca de lemn,
frunzele de aramă –
decorative.

*

Masa rotundă;
mâinile noastre, raze –
noi, doi sori tăcuți.

*

Copilul cel mic,
mă înalță cu zmeul –
fugim după vânt...

*

Marinari vorbind,
despre ale lor nave –
ca despre femei...

*

Prietenii mei;
dulcea miere din faguri –
tari metereze.

*

Când sunt uitată,
vreau să schimb lumea-ntreagă;
umbre lungi din nopți...

*

Lipsa iubirii;
inelul meu de iarbă
uscat pe deget...

*

Soarele-pârjol;
de vie mă îngroapă
în lanul de grâu.

*

Să cred în Icar,
în ceru-ascuns în suflet –
învăț de copil.

*

Soare depărtat;
atingându-ne ușor
curg râuri de flori.

*

Insulă goală;
labirint de poveste.
între ea și cer.

*

Într-un vis pierdut,
tata îmi spune ceva –
într-o limbă grea...

*

Poză tulbure –
din unghiul cocorilor
sorbiți în soare.

*

Își beau nădejdea
cupele de cucută –
strop cu strop cu strop.

*

Cărți de tăcere –
gânduri solide în plumb,
vin la căldură.

*

Zi de dilemă:
lângă statuia spartă,
daltă de nisip.

*

Cerul... pământul;
gândire dinamică
în taina lumii.

*

Fără de sprijin,
neputând să vindece:
casă uitată...

*

Faptele-mi judec;
cingătoarea grea, de fier...
templul inimii...

*

Grecii de nisip;
marmura prelucrată
umplând muzee.

*

Ascunsă-n grotă
de teama iubirilor;
lilieci, pîndesc...

*

Cuprinsă-n slove,
puterea de-a exista:
iederă pe gard.

*

Chipul bunicii –
ceasuri date înapoi:
o fortăreață.

*

Amănuntele
vieții: fire de iarbă
dintr-o poiană...

*

Singurătatea
căutându-și lumină
în umbra de far.

*

Pierdută frunză,
în apa amintirii –
corăbii spre port...

*

Te-aș putea uita?
galopezi prin mintea mea:
ciută-n pădure.

*

Iarăși mă salvez
pe o muchie de cuțit –
tăind o pâine.

*

E primăvară;
pomii invocă cerul
așteptând daruri.

*

Destinul pare –
un strigăt sfâșietor
printre copite.

*

Pictor fericit:
tainele înecate
în râu de culori.

*

Orele vieții:
portretul îngălbenit
plonjând în goluri.

*

Scrisori târzii:
pe drumuri lungi de pământ –
vești franjurate.

*

Pe plaja rece –
marea aruncă valul:
poem de argint.

*

Liniștea verii;
cu fluturi neliniștiți
trece câmpia.

*

Patina nopții
șlefuind luna plină
fără vedere.

*

Oftând cu fața
adânc îngropată-n mâini;
râuri de toamnă.

*

Universul meu –
un grăunte de nisip
în mâna Ta, sus.

*

Dinspre ruletă,
încercări ale vieții
lansând eșecuri.

*

Seceta vieții;
acoperită cu mușchi –
câte-o fântână.

*

O picătură-n
oceanul de muritori
are chipul meu.

*

Zi de tăcere;
culeg crini adevărați
din camera ta...

*

Propriul meu suflet
stârnește-un gând de aur
cernut pe pământ.

*

Destinul trișat:
tipare de gândire
cu-o pasăre-n laț.

*

Mintea protestând –
în sertarul gândirii,
iluziile...

*

Scriu într-o lume;
iar în cealaltă lume
îmi public cartea.

*

În plină noapte,
îmi fac ceaiul meu negru;
singurătate...

*

Dinspre adevăr,
prăbușită la pământ –
pasărea frântă.

*

Focul în delir –
gerul cumplit de-afară,
presează ușa.

*

Dorul racului:
călătorie-n trecut,
spre renaștere.

*

Stafii din urmă –
în cântul cocoșului,
zeci de alți cocoși...

*

Din primăvară
copacii ascund cuiburi
de stolul străin.

*

Spre fereastra mea,
împotriva tuturor,
o pasăre-n zbor.

*

Cu tălpi umflate,
prin firele de iarbă –
trudind, destinul.

*

Dreaptă-ntre erori,
viața umblă prin lume –
un simplu păstor.

*

Valize roase –
în gara amintirii –
de dor și de fum...

*

Un cal alb, galop
peste câmpia ninsă;
fluturi înghețați.

*

Jet de liniște;
ninsorile bogate
seacă grijile...

*

Râul speranței –
topește setea lumii
dintotdeauna.

*

Când nu vii noaptea
simt cum crește din pernă
rug de spini aprinși.

*

O pată albă,
pe vaza plină cu flori:
bilet de-adio.

*

Salcâm în floare;
călimara răstoarnă
mireasma serii.

*

Deschid fereastra:
trimit limpede surâs
înspre trecători...

*

Pe chipul mamei,
urmele celor plecați:
țesături de dor –

*

Soare în amurg;
într-o fântână de jar
se scurge cerul.

*

Lacul de piatră;
o pasăre-și ia zborul:
aer nemișcat...

*

Scrumul florilor,
vântul tot mai ascuțit...
păsări pe ducă.

*

Iarba-n cimitir
cu podoabe de rouă –
stropi de lumină...

*

Târziu în toamnă
crizantemele-nvie
lumina verii...

*

Bruma de toamnă –
printre frunze palide,
lumină-n suspin...

*

Vânturăm vorbe,
printre aburi de cafea –
spre alte stele.

*

Zidit în cuvânt –
sufletul crește turnuri,
cetăți în ceruri...

*

Cerul cu stele –
eșarfă acoperind,
umerii nopții.

*

La masa de scris –
cărbunele din creion,
arde hârtia.

*

Albastrul din cer,
umbră groasă de seară;
în agonie...

*

Aurore-n mai;
copacii uimiți de flori,
crescuți din scânteii.

*

Teii înfloriți
tămâiază orașul –
sporind forfota.

*

Zece degete
mângâind sufletul meu –
iarbă cosită.

*

Pânza dimineții;
macii roșind în șanțuri,
brodează drumul.

*

O rugăciune;
vuietul păcatului,
captat în palme.

*

Ziua fierbinte;
mă predau, suspendată
într-o pasăre.

*

Printre cuvinte –
lumina în creștere,
filă de filă.

*

Patru mâini arzând,
suflete-nflăcărate –
și doar o umbră...

*

La pândă-n minte
corbul de lumină e
chipul speranței...

*

Ascuns în scoică,
vuietul valurilor –
fluiere sparte.

*

Lungă-așteptare:
pânza groasă a ceții;
nerăbdarea grea.

*

Umbra greșelii;
pe-o iarbă arsă-n soare
urma unui melc.

*

Scursă prin sită,
amiaza se albește;
păsări transparente.

*

Ploaia și vântul
alungă trecătorii;
străzile cântă.

*

Smuls din cuvinte,
gândul ca o pasăre –
se cuibărește.

*

Albia seacă;
în tranșeul pustiit,
stă rana apei.

*

Suspendată-n vânt,
pe cumpăna fântânii –
tăcerea apei...

*

Iarna împinge
trompeta copilului –
spre tavan, spre pod.

*

Dimineața e
noaptea depănușată
în ceruri albe.

*

Pivnița toamnei –
sub visul desfrunzirii,
e-nvinsă vara.

*

Vechiul imperiu:
pietrele călătoare –
oase-ntre oase...

*

Dragostea noastră
zidită-n jurăminte,
nălțând cetate...

*

Viscol și gânduri;
așteptându-te-n poartă,
topesc zăpadă...

*

Răscolitoare,
răsfirând paginile:
vapoare de vânt.

*

Bradu-mpodobit;
argintul din clopoței
de puritate.

*

Nimeni nu-i rănit
când taie mute rânduri
sufletul meu.

*

Pocalul sfânt e
gheizer de adevăr, în
cele patru zări...

*

Fără vreun sunet:
iluzie-n iluzii,
moartea florilor.

*

Prin albe tuburi,
rafinează păcatul
cântul de orgă.

*

Vântul de toamnă;
răcoarea statuilor,
alungă păsări.

*

Inima zvâcnind;
maluri îndepărtate,
ghețari într-un vis.

*

Tăcem; între noi –
o ușă se deschide-n
ziduri de aer...

*

Zeii visează
în muzeele lumii
cufundați în somn.

*

Greieri împietriți,
flori ofilite de ger –
viața-n ospiciu.

*

Hazard absolut –
zarurile alb-negru,
nuanțe de gri.

*

Rondul de seară;
îngroașă-ntunericul
din oră-n oră.

*

Cuiele-n cruce:
în vibrația sfântă –
urme de sânge...

*

Surpată-n dealuri,
vara,-n mii de fărâme,
se prelinge-n văi.

*

Trec cocorii-n zbor
construind din țipete
pustietatea...

*

Imperiile –
timp prelins, coagulat
în cruci de piatră.

*

Stele umede,
în inima nopților –
pulsează cerul.

*

Pe coaja pâinii,
pulbere de Dumnezeu –
praf de făină.

*

Doar câte-o vorbă –
și astfel între iubiri
crește un aisberg.

*

Măștile noastre,
trauma oglinzilor,
lacrimi de înger.

*

Lumina verii –
colorează câmpia
sporind pe ceruri.

*

Fereastră veche –
lumina aurește
fisuri, zdrențe, praf...

*

Cenușa zării,
încinsă peste blestem,
crește-aluviuni...

*

Un concert de nai;
sunetul urcă-n aer
toată pădurea.

*

Ascunse-n ecou,
la marginea ochilor –
lacrimi secate.

*

Arzând în contur,
crengile dezgolite:
alba zăpadă.

*

În vârf de lance,
emană parfumul lor
răni de trandafir.

*

Privirea dusă:
murmurul focului spart
pe-ntinderi albe.

*

Nedeosebind –
lumina preia forma
oricărui lucru.

*

Atâtea s-au scris;
în cărți împrăștiate-s
lumi de gânduri...

*

Aburul pâinii
naște minuni în suflet,
învie grâul.

*

Cu mare grijă
înserarea îi șterge
mamei tristețea.

*

Mângâind păpuși –
îmi tratez pentru-o clipă
copilăria.

*

Deși nu văd, știu:
prietenii cresc
supernovele.

*

Coboară toamna,
dând adăpost nopților –
pe dealuri mute.

*

Fără vorbire,
zbatere, încleștare –
lebăda pe-apă.

*

În miezul minții,
îmi regăsesc sufletul –
pe o petală.

*

Fără iubire –
inima explodează
ca păpădia...

*

Casă pustie;
numai vița de vie
o-nveselește...

*

Lumina, toamna –
surâsul unui bătrân
înmoaie mai rău...

*

Soarele ascuns,
nori șiroind de apă –
suflete-n conflict.

*

Copil în genunchi;
fără orientare –
spovedania.

*

Potrivnic lumii,
totuși ne vom întâlni;
pe o frânghie.

*

Ce posesie:
port îmbrățișarea ta
în memorie!

*

Păcatul pândind;
moment de rugăciune
printre sinapse.

*

Urma păsării
ai lăsat-o în mine:
pândă în declin.

*

Auzind plânsuri,
libertatea – acvile
eliberează.

*

Zbatere-n suflet:
nenumărate păsări –
prietenii duși.

*

Cum descifrează
terasa-ngălbenită
semnele toamnei?

*

Apa clocotind;
florile de mușețel –
pline de soare.

*

Mă strădui, Doamne,
dar m-ai făcut femeie;
cum să-ți fiu pe plac?

*

Sunt prea naivă;
jarul iluziilor
mă fascinează.

*

Emoționat,
îți dedic culorile –
lemnul de santal.

*

Îmi revin anii
dinspre copilărie,
cu fruntea-n palme.

*

Formăm, tu și eu,
rodia rubinelor –
fruct desăvârșit.

*

Pe un fir de pai,
ispășesc păcatele –
la milimetru.

*

Poze alb-negru;
univers spre violet,
copilăria-mi.

*

Ziua aceea,
în care noi ne-am atins –
mi-a ars inima.

*

Noaptea Magilor;
pruncul, de mult timp născut –
steaua, nicăieri.

*

Iluminează
prin îmbrățișarea ta –
creanga de măslin.

*

În mâini – cuprinsul,
la prima întâlnire;
în ochi – sumarul...

*

Ioan ne spune:
Dumnezeu s-a făcut om,
spre-a crea omul.

*

Scriu despre tine;
pisica e-n cameră:
ea mă atinge.

*

Cetate mută
în coliba lui Basho –
ce libertate...

*

Singurătatea
bate-n alt fel la ușa
fiecăruia.

*

O viziune –
șterge detaliile
pe-ntregul pământ.

*

Lumina leagă
întregul pământ de cer –
ce-i jos de-acel sus.

*

Creațiile;
unduiesc tot ochi în ochi
cu creatorul.

*

Să suporti să pierzi;
livezile goale fac
spre iarnă la fel?

*

Curbele pândesc
stafia libertății:
linia dreaptă.

*

Suflet de poet;
descojește copacul
să vadă nimfa.

*

Prin întrebarea
cu forma bastonului
încep dimineața.

*

Poate Dumnezeu
s-o ia de la-nceput;
s-ar mai vrea singur?

*

Încă mai culeg,
re-nviindu-mi bunica –
flori de mușețel.

*

Vine din umbră
o altă umbră, la fel;
cum s-o ocolesc?

*

Fragilă-i viața;
uneori chiar pare puf
de păpădie.

*

Hieroglifice-n cer;
pasăre semnându-se
în libertate.

*

Veche cetate –
printre pietroaie și spini,
fluturi și turiști.

*

Sferă de strigăt;
păcatul rotunjește
forma iertării.

*

Stând pe terasă;
dâra unui avion:
fumul țigării...

*

Zaruri ascunse...
pe stampe japoneze –
praful de stele...

*

Inocent copil;
credința lui cea simplă
ne-a salvat pe noi.

*

Chipul meu tăcut,
absorbit în oglindă –
ce viziune!

*

În ureche prind
cuvântul de-nceputuri;
va trece și el...

*

Dumnezeu prezent –
mai presus cu un trecut,
cu viitorul.

*

Pomul e uscat;
desenează crengile
iarba din umbră-i.

*

Copilăria-mi;
dorm lipit de bunica –
spatele-i, un zid.

*

Plecată din sat;
copilăria mi-a stins,
luciul retinei.

*

Forma lui zero –
hotar curgând din haos
înspre ordine.

*

Zece ani pe mări,
spre secole de pământ;
e Odiseea.

*

Vorbind de trecut –
bunica amestecă
lacrimi în lapte.

*

Gara cea mare –
fiecare cu ora
sa de plecare.

*

Scriu un alb haiku –
terapie de iarnă
prin flori uscate.

*

Punctând nisipul...
mi-am regăsit ființa
pe-o plajă: o frunză.

*

Lumânări arse,
noapte de înviere;
lumină-nviind...

*

Îmi revăd viața –
iar amintirile dragi,
formează-un șotron.

*

Psihanaliza,
din umbra rațiunii,
alungă corbii.

*

Se-aud clopote,
peste dealul nalt de bronz;
toamnă la Vinga.

*

Soarele s-a-ncins,
totul a încremenit;
vine-un fluture.

*

Față în față,
cei doi lei din Mycenae
și ispita mea.

*

Noapte senină;
amintirea ta trece,
pe Carul Mare.

*

Să fii un copil,
să devii, să viețuiești –
uiți jocurile...

*

Accepți ce primești;
soarele fără soare
este tot așa.

*

C-un picior legat
de o piatră, zi de zi
îmi urc muntele.

*

Un pumn de pământ
din sfântul Ierusalim
îmi e ulița.

*

Frunzele verii –
cu razele de soare
se-ntrec în șotii.

*

Păcat pârjolit;
icoană bizantină
în ochi de copil.

*

Privesc narcisa;
dar și ea mă privește –
am impresia...

*

Un copil face
cu lopățica-n nisip
un portret vieții –

*

Simptomul de-o zi:
colecție de fluturi
înfipți în ace.

*

Mergând ca racul –
doar pentru fericirea
de-a fi în viață.

*

Frunza din palmă –
o frunză oarecare –
e-o viață de om.

*

Când să-i spun mamei
ce brațe calde are,
am ieșit din vis...

*

O libelulă
pe razele de soare –
nu-și află locul.

*

Caut un cuvânt,
să-ți deschidă o cale –
spre inima mea.

*

Sunt o părere;
viața, atât de fină,
că simt cum mă pierd.

*

Respirația –
nemișcare perfectă
sculptată în bronz.

*

Cu un singur bec,
separ în două, noaptea:
scriu versuri în Trei.

*

Fluturele alb –
pe lama unei zile
scutură polen.

*

Te aud noaptea;
diligențe de doruri –
visele mele.

*

Încep să adorm;
o lacrimă închide,
ziua-n chipul tău.

*

Tablou învechit;
mâna care l-a pictat
e lumânare.

*

Taina din suflet
te ascunde în sânge –
o floare de mac...

*

Mereu sunt în zbor;
nu mi-au găsit inima
printre-atâți vulturi.

*

Viața-i, uneori,
copac lovit de topor,
fără suflare.

*

Jurnalul intim –
caligrafia mâinii
palpând sângele.

*

Ochi în oglindă –
pădure de întrebări
de jur împrejur.

*

Apă virgină;
descoperă adâncul
sunetul scoicii.

*

Luna iulie;
ziua nașterii mele,
ca mesaj divin.

*

Moment împietrit –
ecoul prăpastiei,
căderea în gol.

*

Copac retezat;
frunzele plâng în aer,
rotindu-se-ncet...

*

Ciocolata din
mâna albă-a bătrânei
se-albește și ea...

*

Zgură fierbinte:
brațele de femeie,
reconciliind...

*

Degete în plus;
sângele arde-n vene –
lavă fierbinte.

*

Ecou răsturnat –
neaua imaculată
tocită în pași.

*

Mâna înșfacă
scrisorile-nvechite –
șovăind spre foc.

*

Umbra salciei –
leagănă pe sub apă
reci holografii.

*

Un gând fierbinte –
miez de proaspătă pâine,
aburi sub frunte.

*

Autoportret;
pensula ascunde fin
gândurile-mi reci.

*

Statuia– piatră
bătută de viscole;
zâmbetul, tot cald...

*

Răscolesc lacul;
umbra pierdută-n apă
bântuie forma.

*

Copita toamnei;
anotimp fără ore,
tocește pomii.

*

Rana râului,
încarcerată de dig –
murmură cerul.

*

Prietenii duși –
fotografii în album,
au ochii deschiși.

*

Galerii goale;
cu prietenii false
viața-i amară.

*

Teiul înflorit –
se răsfiră în ierburi:
ceaiuri și picturi...

*

Sărut în fugă;
în urma lui rămâne,
o scamă-n aer...

*

E lună plină;
zăpada sub sanie,
tot mai subțire.

*

Mâna mea prinsă,
în palmele tale vii –
tăciune aprins.

*

Patul cu capac,
pământul îl leagă
de când ai plecat.

*

Mă atingi, și simt:
începe o furtună
în lumea largă.

*

Iubind sălbatic
sculptez în inima ta –
veșnice versuri.

*

Patimă spartă:
sunetele iubirii
lovesc pereții.

*

Sărutul clipei
soarbe sângele vuind;
toți vâslim prin el.

*

Luminile pun
paranteze de aer –
pe toarta clipei.

*

Contrariile,
împart aceeași umbră
de bine și rău.

*

Sunt prea fragilă
corabie cu frunze
prin anotimpuri.

*

Mâna și gândul;
de rămân mereu drepte,
îndreaptă lumea.

*

Viața jucată;
la cacealmaua de ași,
vânt împrăștiat.

*

Nu mă mai satur
de zâmbet și tandrețe;
corolă de vis.

*

Caut o scoică,
pe plaja grea de glasuri –
să-aud liniștea.

*

Fluturele prins
în mâna copilului –
moare fericit.

*

În floarea de mac
sângele-i amestecat
cu aerul viu.

*

Abandonate-n
cosmosul rațiunii:
verbe la trecut.

*

Indecizia –
sigiliu în icoană;
umbra greșelii.

*

Coaja mărului;
își amintește încă
șoapta șarpelui.

*

De cum vin zorii
trestia de pe baltă,
bea răsăritul.

*

Îmi desfac părul,
îmi scot pantofii cu toc –
intru-n satul meu.

*

Nervuri de frunză
ștampilează pământul –
aprobă toamna.

*

Luna toarnă frig
în ștampilele nopții;
grefă de raze.

*

Treptat, pe pământ,
cu fiecare groapă
se uită toate.

*

Îmi strig numele:
în adâncul oglinzii
deschid ferestre.

*

Căi îngustate –
numai cât să încapă,
ce mai rămâne...

*

Pământul, cerul –
ape, ape și ape...
ce simbioză!

*

La fiecare pas,
văzutul, nevăzutul –
curg peste mine...

*

Imperială,
zăpada-nalță acest
autoportret.

*

Prima colibă;
e vatra oraşului
unde vieţuiesc.

*

Fără de oameni,
Domnul ar fi mai sărac –
cu o idee.

*

Insomnia mea
îţi defrişează noaptea;
mistuie luna.

*

La începuturi –
cum au îndrăznit corbii
să zboare-n lume?

*

Rostul femeii –
să sculpteze-n nouă luni,
forma duhului...

*

Cum levitează
dinspre ieri către mâine
aerul zilei!

*

Lampa aprinsă;
camera spartă-n bucăți –
bir insomniei.

*

Tot mai aproape,
galbenul toamnei: vară
în confuzie.

*

Rid nemuritor
în coaja copacului:
glanda timpului.

*

Într-un continent
uitat de om, evadez –
caut oxigen...

*

E zi de vară,
iau lecții de dictare –
de la albi fluturi.

*

Fără întrebări,
Ioan, punctând insula
Apocalipsei.

*

Fisuri uitate –
dureri tot mai ascunse,
lărgind adâncul...

*

Zidul până-n cer;
îngerul rostește un
cuvânt salvator.

*

Mintea s-a-nverzit:
deal al primăverii, sub
șpaclul soarelui –

*

Crini mănăstirești –
inima, cu adevăr,
poate crede-n crini...

*

Statuia luptei
aruncată-n umbră de
soarele verii.

*

Trecând pe pământ,
preschimbă multe fețe –
soarele, luna...

*

Vasele grecești
cu zeii învingători –
încă ispitind.

*

Actor pe scenă;
Dumnezeu îi tot suflă
dinspre culise.

*

Cotitură-n gol:
stafie-a libertății
pândind linia.

*

Ceașca de cafea
respiră aburi chemați –
din plantație.

*

Spațiul nedecis –
plantă agățătoare,
complicând forma.

*

Te tot multiplic –
măcinată de tine-n
albe silabe.

*

Soare în apus;
în arderea orelor,
se mai duce-o zi.

*

Cutremur sfiit;
sunt pentru prima dată
cu tine, la ceai.

*

Amintirile –
lucire de sabie,
despicând anii.

*

Ieșirea din vis
suspendă drastic timpul –
între două lumi...

*

Începe toamna;
lungi corăbii de umbre
sparg diguri de fum....

*

În sărutul tău,
petală cu petală
rana mea piere.

*

Noaptea-n monolog;
în fereastra cerului,
fluidul lunii.

*

Timpul de copil –
o viață imprecisă
și detașarea...

*

Copilăria
visează prin irizări –
în ochii ridați.

*

Sentiment de-argint;
dinspre ochii bătrânei,
bat două aripi.

*

Gura-ncleștată;
în prelungi necuvinte,
clopote albe.

*

Iedera de foc
carbonizează zidul;
rugul toamnelor.

*

Golul dintre crengi,
umplut de vântul toamnei –
semne de aer.

*

În pragul nopții,
soarele lăsând pe cer
chei de aramă.

*

Clepsidra visând,
în fața dimineții –
înspre nesfârșit.

<https://amzn.to/2yIQqMt>